

Vågor av is

Från ingenstans bröts tystnaden av en yrvaken, skrärrad röst.

– Va sa du sa du? ropade Herr Buffo och reste sig spikrakt upp. Var hade du Karlavagnen sa du?

– Sssh! hyschade Sol och vände sig om i sömnen.

– Där, viskade Nova och pekade snett bakom båten.

– Men det stämmer inte, grymtade Herr Buffo. Så spejade han framåt. Mycket riktigt så var den stora ljusbollen fortfarande rakt för över. Men det kan inte ... Jag menar att jag är helt säker på att vi ska ha Karlavagnen rakt bakom oss. Sol! Bombuzz! Vakna!

Det verkade som om de båda hörde allvaret i Herr Buffos röst och de satte sig upp på direkten.

– Vad är det om? undrade Sol nyvaket.

– Någoting är galet, sa paddan och ruskade på huvudet. Var någonstans ser du det stora fyrljuset?

Sol tittade rakt fram och pekade.

– Där!

– Exakt! Du som flyger ofta är väl van att navigera efter stjärnorna?

– Självklart! Det är det enda sättet på natten, log Sol.

– Så exakt var ligger Karlavagnen?

– Där!

Så pekade Sol rakt bak och lite upp. Hon spejade och kisade med ögonen. Till sist utropade hon:

– Va! Vad är det frågan om? Jag kunde ha svurit på att den borde ha legat rakt bakom oss om vi hållit rak kurs. Vad är det här för något Herr Buffo?

– Ingen aning, men jag ville bara vara säker på att det inte bara var jag som inbillade mig. Vi måste sakta ha svängt åt babord.

– Du menar vänster för oss landkrabbor? frågade Nova.

– Exakt! Men ..., så ruskade han på huvudet så att kinderna fladdrade ... ljuset är ju rakt fram.

– Men titta runtomkring oss. Sol pekade med hela armen. Jag ser inga andra fyr torn längre. Tidigare kryllade det av dem.

Allihopa tittade ut över vattnet och sedan på varandra i några sekunder innan Sol fortsatte:

– Okidoki! Det finns bara en sak att göra och det är att åka fram till det där ljuset. Är allt som det ska så kommer vi fram till fyr tornet i Alexia. Men jag börjar undra om det där ljuset inte är något helt annat.

– Jag håller med, sa Herr Buffo. Vi har i alla fall inget annat att styra efter. Vi får byta till stor seglet så vi kommer fram snabbare.

– Bra, så gör vi, sa Sol bestämt. Ni hjälps åt att hissa det stora seglet så tar jag och flyger framför och drar båten med en förtamp.

– Tamp ... eh ... ja just det, snöre ... jag menar rep, funderade Nova högt.

– Baahh, ropade Herr Buffo stolt. Det är jag som har lärt

henne. Ha!

– Fint, suckade Sol med ett matt leende.

Sol flög en replängd framför båten och drog så mycket som den lilla båten klarade. När de till slut fått upp storseglet sköt båten fram riktigt fort och de närmade sig ljuset snabbt.

– Har ni lagt märke till att det verkar som om ljuset rör sig? ropade Sol ner till de andra.

– Jag tyckte precis det, men jag sa inget eftersom jag trodde att jag bara inbillade mig, ropade Nova tillbaka.

– Lyssna! Det är någon som spelar dragspel här i närheten, ropade Sol och pekade bortåt ljusbollen, som började bli riktigt stor nu.

– Dragspel. Jag tyckte väl det, mumlade Nova för sig själv.

När de bara var några båtlängder ifrån det som nu tycktes vara en flera meter stor självlysande boll, släppte de ner alla segel och gled nästan ljudlöst den sista biten. Sol flög före runt bollen. Den lilla båten kom strax efter. På andra sidan det lysande klotet låg en fiskebåt. Det stora klotet tycktes hänga i ett fiskenät som var upphängt i en kraftig, lutande mast.

I båten satt två gubbar. Den ena spelade dragspel och den andra munspel. Båda hade gråa skägg, mörkgröna regnbyxor, tjocka, stickade tröjor som gick högt upp i halsen och höga fiskestövlar.

– Baah! ropade Herr Buffo till. Håller ni logdans mitt ute på vattnet? Försöker lura oss att åka vilse?

– Nämen! Goddag, goddag, hälsade en av gubbarna. Besök mitt ute på sjön i sena natten.

– Hallå där, vinkade Sol glatt och landade på deras båt som var mycket större än deras lilla eka. Här var det livat. Vad gör

ni här mitt i natten förutom att få oss att segla vilse förstås?

– Vad *vi* gör här ute, svarade den andra gubben då. Vi är ute här varenda natt. Frågan är väl snarare vad ni gör här ute?

– Exakt, instämde den första gubben.

– Det är väl bäst att vi presenterar oss, sa Sol och gick fram och skakade hand med gubbarna. Jag heter Sol och det där är Bombuzz, Herr Buffo och Nova.

– Se där ja, sa gubben med dragspel. Jag heter Lars och det här är min bror Rolf. Vi är ute inatt, liksom tusentals nätter innan den här, och samlar lystång och självlysande plankton.

– Baah, fnös Herr Buffo roat. Det var ju just en lysande hobby det. Samla tång. Ha, ha, lysande hobby att samla lystång ... ha, ha ...

Herr Buffo bröt ut i sitt vanliga gapskratt åt sin egen fnydighet.

– Tja! Det är vårt jobb, sa gubben Lars tveksamt och visste inte hur han skulle tolka paddas utbrott.

– Jobb? undrade Sol

– Vi samlar det till alla fyrton här runt omkring Glittran, svarade Rolf. Hur tror ni att fyrtonen annars skulle kunna lysa?

– Fantastiskt, utropade Herr Buffo nu som blev riktigt imponerad över det jobb som gubbarna utförde. Säg, är hela det där nätet fyllt av lysande plankton och tång?

– Javisst!

– Hur får ni upp det? undrade Nova nyfiket.

– Så här, så tittade gubbarna på varandra och lyfte sina musikinstrument.

Så började de spela en klämmig melodi. Sakta började den

stora lysbollen att lysa starkare. Det såg nästan ut som om den glödde. Efter bara några spelade takter började vännerna se att det flöt upp små lysande klumpar runtomkring fiskebåten.

– De älskar vår musik, tjoade Lars medan han glatt spelade vidare.

– Japp, fortsatte Rolf. Nu börjar ju morgonen gry, men ni skulle se hur mycket det kommer mitt i mörkaste natten.

– Ja men titta, det stämmer. Det börjar ljusna, sa Sol.

Det var inte bara vattendjuren och vattenväxterna som gillade musiken. Även Herr Buffo blev förtjust och fick svårt att sitta still. Efter ett tag dansade hela sällskapet och det blev riktigt livat ombord. Mer lysande klumpar flöt upp och alla hjälpte till att samla in dem med håvar.

Plötsligt genomljöds musiken av ett metalliskt ploink-ljud och bröderna slutade tvärt att spela.

– Ha, skrattade Herr Buffo till. Jag tror det gick en sträng i ditt dragspel.

– Det finns inga strängar i ett dragspel, sa Lars och tittade förvånat på sitt instrument.

Nova som ögonblickligen hade känt igen ljuden blev kallsvettig och stannade tvärt i dansen.

– Sol ..., viskade hon försiktigt och tittade mot Sol som om hon hade sett ett spöke.

– Jag hörde. Oroa dig int...

Så avbröts hon av det metalliskt ekande knaket igen.

– Det är inte möjligt. Inte nu igen, stönade Herr Buffo som nu också tydligt kände igen ljudet.

– Vad är det för något? frågade båda gubbarna i munnen på varandra.

– Vi har hört det här ljudet tidigare, väste Sol och tittade mot det håll som ljudet kom ifrån, och det var när nästan hela Storlövsskogen frös till is.

– Va! Vad menar du? sa Rolf och la ifrån sig munspelet. Storlövsskogen kan väl inte frysa till is. Det är ju ständigt höst där, inte vinter.

– Jag vet inte hur det gick till, men ena sekunden gick vi i en underbar höstskog och sekunden senare hade allt fryst till is, förklarade Sol.

– TITTA! vrålade Lars och pekade i riktning mot fiskebyn Viik. Någoting rör sig på vattnet i en väldig fart mot oss.

– Och vilket oväsen sen då, ropade Rolf och kisandes försökte se vad det var som kom vällande emot dem. Det där ser ut som ...

– ... JÄTTEVÅGOR! skrek Sol. Håll i er nu, för nu blir det åka av.

Som i ett trollslag förvandlades hela den lugna sjön till ett stormande hösthav. Vågorna som slog runtomkring dem var så stora att deras båtar kastades runt som små nötskal. Precis när en rullande jätteväg svepte över gubbarnas båt föll både Herr Buffo och Nova överbord. Som tur var föll de båda rakt ner i sin egen båt.

– Stanna kvar i lillbåten, skrek Sol och tittade sig vilt omkring. Hon hörde ett bekant ljud som när någon drar upp ett blixtlås eller knarrar med en ballong. Isen kommer! vrålade hon och störtök ner mot deras lilla båt, slet åt sig förtampen och drog allt vad hon kunde.

– Inte en chans att du orkar lyfta oss i den här båten, ropade Herr Buffo förskräckt.

– Nej, vrålade Sol tillbaka. Jag har inte mina vanliga krafter, så håll i er allt vad ni kan. Jag ska försöka dra er över en av vågtopparna samtidigt som isen kommer, så får vi hoppas att ni flyger tillräckligt högt upp.

– Tillräckligt högt upp för vadå? skrek Nova. Ånej, det är inte sant.

– Bombuzz, du flyger så högt du kan, ropade hon till humlan. Ge mig en signal när isen kommer. Nova ...

Nova höll krampaktigt i båtens sida. Hon var blek i ansiktet och stel av skräck.

– NOVA! ropade Sol en gång till.

Men Nova hörde henne inte utan stirrade i panik mot alla gigantiska vågorna som vällde in mot dem från alla håll.

– NOVA! vrålade Sol ännu en gång.

Nova hajade äntligen till och tittade upp mot henne.

– Se mig i ögonen, så log Sol lugnande. Jag är din skyddsängel och den första som känner om något ont kommer att hända dig, och jag kan lova dig att inget farligt kommer att hända. Det är ett äventyr.

Hon blinkade med ena ögat och log så gott hon kunde. Mer än så behövde hon inte säga. Nova såg lugnet i Sols ögon och hon kände sig plötsligt helt avslappnad.

– Ha, ett äventyr, sa hon och log matt.

Hon tog ett rejält tag och höll i sig i båtens kant. Precis då gav Bombuzz till en busvissling och Sol började dra båten med all sin kraft mot den enorma vågen.

– *Din* skyddsängel ja, men *jag* då, var det sista som Herr Buffo hann mumla innan båten flög upp över vågtoppen som en kanonkula.

I nästa ögonblick knakade hela sjön till under dem och stormen försvann ljudlöst på ett ögonblick. Det kändes som en dröm när ljudet plötsligt försvann och sjön frös till is. Den lilla båten befann sig under ett ögonblick bara några meter ovanför vågorna men det räckte för att de inte skulle påverkas av isky- lan. I nästa sekund landade de med ett brak och svischade ner för den förstelnade vågen som en pulka. Nova, som sett lugnet i sin skyddsängels ögon, tjoade glatt när de for fram och tillbaka och upp och ner mellan två enorma isvågor.

Herr Buffo däremot såg inte lika road ut. Faktum var att han såg ut att må riktigt illa. Till slut stannade båten och Herr Buffo fick tillbaka sin ansiktsfärg.

– Åååh! klagade Herr Buffo och försökte kravla upp från botten. Om jag aldrig, i hela min evighet, behöver vara med om det där igen så kommer jag vara en lycklig padda.

– Det var väl häftigt, sa Sol och landade på isen bredvid båten.

– Tack, sa Nova och tittade upp mot Sol.

– Ähh! Självklart, svarade hon. Du kan vara helt lugn. Jag har ju sagt att det ska mycket till för att något farligt ska kunna hända dig här uppe när jag är i närheten.

– Jag vet, smilade Nova Det var det jag menade. Tack för att jag fick se lugnet i dina ögon.

Sol log tillbaka.

– Så var är ljusfixargubbarna någonstans? frågade Herr Buffo omtöcknat, och tittade upp över båtens kant.

– Där! Precis bakom dig, svarade Sol med en besvärad min och pekade.

– Baaah! vrålade paddan till när han stirrade rakt in i gub-

ben Lars ögon, bara någon halvmeter ifrån där han låg. I ett ögonblick av panik började paddan kravla baklänges för att så snabbt som möjligt komma bort. Självklart halkade han till på isen och föll pladask.

– De är infrysta i vågen, sa Nova och trodde knappt sina ögon. Det är helt otroligt. Hela deras båt är infryst i en jättevåg. Det måste ha gått snabbt som blixten eftersom ingen av dem ens hunnit stänga ögonen.

De såg inte ens rädda ut. Bara förvånade. Det var nästan som ett fotografi som fångat ett ögonblick.

Sol blundade med ögonen, la ena handen mot isen och koncentrerade sig.

– De mår fint, sa hon lugnt. Får vi bara ordning på det här problemet med månen så kommer väder, vind och alla konstigheter att bli normala igen. Jag känner det inom mig.

– Baah, fnös Herr Buffo till. Du säger det ja, men om vi aldrig får tillbaka månen då. Va! Vad händer då?

– Äsch! Larva dig inte, skrattade Sol. För att vara en padda som bor bland molnen tar du allt lite väl allvarligt ibland. Se det som ett äventyr.

– Ha! fnös Herr Buffo irriterat. Äventyr ja, men alla gillar inte äventyr. Fråga Lars och den där Rolf vad de gillar det här äventyret just nu.

– Hum! nickade Sol och höll med. Jag är rätt säker på att de inte känner ett endaste dugg just nu. Men du har rätt, vi måste i vilket fall som helst få ordning på det här nu. Vi har bara en enda ledtråd och den leder till staden Alexia. Dit ska vi *nu*, fortsatte hon bestämt. Ta med er era ryggsäckar.

– Rätta mig om jag har fel, men om jag inte blivit helt snur-

rig så ligger Alexia i den där riktningen, sa Nova och pekade rakt in mot den närmsta jättevågen.

– Ååh, stönade Herr Buffo. Det fattades bara det också. Alla vågor ligger helt tvärs emot dit vi ska. Finns det någon chans att klättra över dem?

Alla började försöka klättra upp för den frysta jättevågens vägg. De kom inte många meter upp och så fort det lutade det minst så började de glida tillbaka.

– Inte en möjlighet, suckade Nova och huttrade till. Och kallt börjar det bli också.

– Japp! Inte en chans att ta sig fram på det viset, sa Sol. Sätt på er alla era kläder igen så vi åtminstone inte fryser.

Trots att de byltade på sig allt de hade, lyckades kylan tränga sig igenom. Det var inte isande kallt ända in i märgen, men tillräckligt för att det inte skulle vara särskilt bekvämt.

– Kan inte du flyga efter hjälp? frågade Nova.

– Jag vill inte gärna lämna er här, svarade Sol. Kan det frysa till på ett ögonblick så kanske det även kan smälta på ett ögonblick.

– Baah, ropade Herr Buffo förskräckt när han tänkte tanken. Visserligen är jag en hejare på att simma, men det skulle inte vara särskilt kul. Usch, bara tanken på vilket jobb det skulle vara. Jag kanske till och med skulle bli svettig.

– Ja vem vet, du kanske till och med skulle råka få lite motion, log Sol.

Herr Buffo skakade förskräckt på huvudet så att kinderna fladdrade. Flickorna och Bombuzz skrattade hjärtligt.

– Nej, jag tar och flyger upp en bit, sa Sol och flög upp ett tiotal meter ovanför dem. Fantastiskt!

– Vadå? ropade Herr Buffo tillbaka. Har du hittat en bra väg?

– Nej, men ni skulle se hur vackert det är. Det är som en helt annan värld.

– Baah! fnös Herr Buffo. Vi fryser rumporna av oss och du njuter av landskapet.

– Förlåt Herr Buffo, sa hon och fortsatte skämtsamt. Du har rätt. Låt oss göra det värsta av situationen och både vara griniga och frusna. Jag blev bara lite tagen av det vackra. Nu ska vi se, så spanade hon runtomkring sig. Nej, jag ser ingen väg eller någonting, bara genomskinlig is. De höga isfärorna ser ut att sträcka sig miltals i varje riktning.

Just då knakade det till i isvågen precis framför dem och med knall sprack en stor reva tvärs igenom den.

– Där! utropade Nova. Isen sprack tvärs igenom. Nu kan vi ta oss förbi den först vågen i alla fall.

– Bra, då är vi ju praktiskt taget framme då, tjurade Herr Buffo. Hörru Sol, går det att se hur många sådana här jättevågor vi måste ta oss förbi innan vi kommer iland.

Nere från marken kunde de se att Sol började räkna samtidigt som hon steg högre.

– Tja, ropade Sol efter ett tag. Eftersom vi seglade vilse när vi följde fel ljus, har jag ingen aning om vart vi kommer om vi fortsätter rakt in mot land. Men eftersom det är vår bästa chans, skulle jag tippa på att det bara är några kilometer. Men tyvärr så är det kanske några hundra vågor. Alla lika stora som den här.

Lite här och var kunde man höra att isen sprack och knakade. Oftast lät det inte högre än när man river sönder ett par

byxor, men ibland sprack isen så att det nästan exploderade runtomkring dem.

– Ahh! titta, ropade Sol med förtjusning. Det verkar som om den starka kylan gör så att isen spricker. Det blir nästan som en islabyrint. Jag tror att vi ska kunna greja det här. Följ mig.

Så började hon flyga i sicksack fram och tillbaka mellan vågorna. Så fort hon såg en spricka, där de kunde passera igenom, ropade hon till. Några av sprickorna var så smala att Nova var tvungen att ta av sig ryggsäcken för att klämma sig igenom. På några timmar hade de kommit halvvägs in mot land.

Herr Buffo småuttrade då och då att det var fullkomligt vansinnigt att promenera flera mil för att bara ta sig några hundra meter i rätt riktning. Lite här och var kunde man se fiskar av olika slag infrysta i isvågorna. Ibland till och med räkor och maneter.

Trots kylan, tyckte Nova att det kändes fantastiskt att kunna promenera så här på vattnet, och nästan glasklart kunna se allt som levde i sjön, ända ner till botten. Ibland var det så djupt att man skulle ha behövt kikare för att kunna se ända ner, och ibland var det så grunt att små kobbar och skär stack upp igenom isen.

Vännerna kämpade tappert vidare ända tills hungern gjorde sig påmind och de satte sig på en liten kobbe och njöt av molnbröd och det de hade kvar av påläggen. När de ätit klart flög Sol upp igen och spejade.

– Wow! Ha ha, skrattade Sol plötsligt till. Vänner, gå några steg framåt så får ni se vilken trevlig kobbe vi suttit och haft lunch på. Tur att vi inte grillade, fnissade hon.

Nova och Herr Buffo gick fram en bit eftersom isen just här var frostig och det gick inte att se igenom den. När de gått dit isen blev genomskinlig, höll de båda två på att storkna. Ett enormt sjöodjur ringlade sig fastfruset under isen. En bit av hans rygg stack upp över ytan. Det var den som de hade trott var en kobbe.

– Grymt, smilade Nova matt, och fick stora ögon. Ett riktigt sjöodjur.

– Baah, vrålade Herr Buffo till. Tack och lov att det sitter fast i isen.

– Hon, svarade Sol och landade bredvid dem. Jag skulle tro att sjöodjuret är en hon, och om jag inte tar helt fel så levde hon i Skottland, i flera tusen år, utan att göra en fluga förnär. Jag tycker det är synd att hon är fastfusen. Hon är så stor att hon säkert skulle kunna ha hjälpt oss iland. Hon skulle enkelt kunna ha klivit över de här vågorna.

– Hmm, grymtade Herr Buffo misstroget.

Så fortsatte de sin vandring mot land. Det tog åtskilliga timmar, men till slut nådde de fram till en lång kritvit sandstrand. Bara några meter upp på stranden slutade iskylan tvärt.

– Jaha, det var det det, sa Sol och njöt av värmen som nu plötsligt slog emot dem. Sommar igen då.

– Tur att inte värmegränsen gick mitt ute i sjön, sa Nova. Då hade vi varit fast där.

– Ja, eller ännu värre, svarade Herr Buffo och rös till. Behövt simma.

– Du gillar inte att simma va? undrade Nova.

– Njaee! drog Herr Buffo fundersamt ut på svaret. Jag har simmat så enormt mycket som barn. Och vem gillar att jobba

över huvud taget förresten. Baah! Hade jag tyckt om att jobba, hade jag väl fötts till oxen eller något sådant.

– Men du gillade ju att spara på massor av glitter och pengar när du levde nere på jorden. Borde du inte ha fötts till spargris då, skrattade Sol och log sitt allra trevligaste leende.

– Baaah! vrålade paddan och blängde på henne en stund.

Sedan bestämde han sig för att det var riktigt roligt sagt och började skratta han med.

Efter att ha vilat ut några minuter på stranden började de ta av sig sina tjocka lager av kläder. Det hade blivit riktigt sommarvarmt och nästan vindstilla. Alla de typiska sommarljuden kom tillbaka, med fågelsång, bin och syrsor.

Sol och Herr Buffo började studera omgivningen och försökte få ett hum om var de befann sig någonstans, och framför allt i vilken riktning de skulle fortsätta.

– Om jag inte tar helt fel, sa Sol och tittade längs med stranden, så borde Alexia ligga rakt ditåt.

Hon pekade med hela armen rakt åt höger längs med vattnet.

– Jag skulle gissa att vi åtminstone kommit, låt säga en så där, hmmm ..., funderade Herr Buffo, ... fem, kanske till och med tio timmar i fel riktning på grund av vår lilla felsegling.

– Det låter rimligt, svarade Sol. Är vi överens om att det är ditåt vi bör gå då?

– Absolut, nickade Herr Buffo instämmande. Men jag har ett förslag. Det blir alldeles för långt att vandra ända till Alexia, oavsett om det ligger fem eller tio timmar härifrån. Jag anser att vi ska gå rakt upp från den här stranden. Då kommer vi, om vi är där jag tror, finna en liten väg. Följer vi den vägen så bör

vi komma till en liten by, som ligger alldeles väster om Alexia, och som heter Agoris.

– Jaa! utropade Sol till Nova. Den måste du bara få se. Det är världens absolut mest underbara ställe, om man gillar sånt som växer vill säga. Det var längesedan jag var där.

– Hur då allt som växer? undrade Nova.

– Tja, svarade Sol. Alla träd, blommor, grönsaker och frukter du kan tänka dig. Och framför allt alla växter du inte kan tänka dig.

– Det låter spännande, svarade Nova med viss tveksamhet i rösten. Bara vi får sova under tak inatt, är jag nöjd.

– Du kommer få se, skrattade Sol, som märkte att Nova inte alls var så nyfiken på byn Agoris som hon nog borde vara om hon vetat vad den var för något.

– Bestämt! ropade Herr Buffo och kastade på sig sin rygsäck. Jag ska passa på att beställa mer te när jag ändå är där. Mitt siraps- och lingonte är snart slut. Jag undrar om inte mitt grönmögelost- och vitlökskorvste också börjar skrapa i botten.